

AMB ÈMFASI

RAMONA PÉREZ

Som davant d'una mostra de gran literatura, una obra en què el sentiment de pèrdua dels fills és tractat amb sinceritat i bellesa. Virgilio Giotti és un home bo a qui hem tingut el privilegi d'escoltar; el seu record ens acompanya i la seva fatalitat ens traspasa.

En el primer d'aquests *Apunts inútils* –datat l'1 de febrer de 1946–, el pare ens diu que potser s'ha resignat: “Potser és el cor que encara no hi creu”. No, era un miratge, no estava resignat; el dolor de la mort hi és, la tristesesa és present de manera violenta.

Els fills van partir a Rússia, el país

‘Apunts inútils’ de Virgilio Giotti

de la mare, una terra que també era la seva, i allà la guerra els va engolir...

Al llarg de 1947 les notes són freqüents. Fa devuit mesos que en Paolo és mort, el pare conviu amb l'absència d'en Franco. Els fills no han deixat mai d'estar a prop. De sobte, tot anant pel carrer, ens diu:

“He sentit el fet de la seva mort amb la violència d'una novetat” (pàg. 33).

Apareix la temptació del suïcidi: “Quina ximpleria aquest gust animal per viure!”, (pàg. 41).

L'escriptura, ens diu, no és el mitjà pel qual es pot arribar a explicar la veritat, però és el que té al seu abast. Ens diu que, volent transformar la vida en bocins d'escriptura, es perd la vida...

La tragèdia l'ha deixat en un llimb:

APUNTS...

VIRGLIO GIOTTI

TEXTOS D'ANNA DE

SIMONE I CLAUDIO

MAGRIS

EDICIONS

CAL·LÍGRAF

129 PÀG. / 14 €

“Oh, aquest oblidar, aquest perdre's en el present, aquest morir sense deixar d'estar viu!”

La seva dona va perdre el fill que l'unia al món, dolçament, amb bondat i grandesa d'ànima, va quedar al marge d'allò que l'envoltava.

No cerca que el compadim, no vol tenir cap protagonisme per la seva desgràcia. Quan repara en la bellesa d'una dona ens ho diu amb tota sorpresa: la Vida s'ha entestat a comptar amb ell, ni que sigui en petites dosis, en moments efimers, durant els quals ell és algú, al marge de les absències dels seus. Malgrat tot, encara alena.

Ens diu que ens trobem la vida entre les mans “esfilagarsada i ratada”; ens demanem què és allò que es viu després de la mort dels fills.

Sobreviu, en un únic apunt de l'any 1953 i sap veure amb simpatia la felicitat dels altres. Disculpa la grolleria –“convencional, d'imitació, inexpressiva”– amb benevolència.

Aquests *Apunts* esdevenen per a nosaltres el privilegi d'haver pogut accedir a les paraules d'un home sincer i generós que s'ha creuat en el nostre camí.

Una vegada més, una recomanació sense reserves.

Nota.

Aquesta lectura em duu a recomanar una obra que no puc deixar de tenir present: *Ana no*, d'Agustín Gómez Arcos.

Les dues ens parlen de l'amor incondicional dels pares i de la tragèdia de les guerres. ♦